

ved indtrædende Ledighed, forsaavidt de ikke uendvidere bleve besatte ved Avancement, offentlig bekendtgjøres som vacante, saaledes at Enhver skulde kunne melde sig til dem. Dette Undringsforslag faldt, men det forekommer mig, at det er en saa aabenbar Kjendsgjerning som vel muligt, at det ikke kan gaae an at besætte disse Bestillinger uden efter foregaaende offentlig Bekendtgjørelse. Der er blandt de forelagte Lovforslag specielt et, nemlig det om Skovvæsenets Lønning, i hvis Motiver det udtrykkelig er anerkjendt af Ministeren, at naar man overdrager det til en offentlig Embedsmand selv at ansætte sit Personale, bliver den uundgaaelige Følge deraf, at han ikke kan Andet end tage Hensyn til sin egen personlige Bequemmelighed; det er givet, at Ansættelse i saadanne Tilfælde skeer efter personlige Hensyn. Dette er ikke rigtigt, men vi ere jo Alle Menneker, og Maaden, hvorpaa dette skal undgaaes i de offentlige Contoirer, er den, at man sætter som fast Regel, for det Første, at Embedets Ledighed bekendtgjøres, og dernæst, at disse underordnede Bestillinger ikke skulle besættes af Contoirchefen, men ovenfra; ellers bliver der ligesaa mange Hensyn at tage, som der er forskjellige Contoirchefer, og det vil atter gaae efter personlige Hensyn.

Roch: Naar jeg tillader mig at tage Ordet i denne Sag, er det en Selvfølge, at jeg ikke, og allermindst da dette Lovforslag er til første Behandling, skal gaae ind paa Detaillen, saameget mindre som den Detailkundskab, som en stor Deel af Thingets ærede Medlemmer — de Medlemmer nemlig, der endog gjentagne Gange have siddet i Udvalg om denne Sag — ere i Besiddelse af, fattes mig. Jeg skal derfor indskrænke mig til almindelige Bemærkninger om dette Lovforslag, og jeg skal navnlig udtale mig om de Principer, som et eventuelt Udvalg og det ærede Thing efter min Mening burde følge ved Behandlingen af denne og lignende Sager. Jeg skal da med Hensyn til det nærmest foreliggende Forslag udtale min Anerkjendelse ligeoverfor det ærede Ministerium af, at der umiskjendelig viser sig en Bestræbelse efter

at indskrænke Antallet af Ministeriernes Embedsmænd, en Bestræbelse efter — om jeg saa maa sige — at faae den fulde Brug af de Kræfter, der i Ministerierne ere til Naadighed. Vel sandt, at de store politiske Begivenheder i 1864 for en stor Deel maatte være en nødvendig Anledning dertil, men det fortjener efter min Mening ikke bestemindre at bemærkes og anerkjendes her i Salen, at der, som det forekommer mig, ogsaa i andre Retninger viser sig en umiskjendelig og anerkjendelsesværdig Tendents til at bruge Ministeriernes Kræfter i deres fulde Omfang. Jeg skal ogsaa udtale min Anerkjendelse af det Princip, der er opstillet i dette Lovforslag, idet der kun gives et indskrænket Antal Embedsmænd Pensionsret. Jeg troer, at det er den rette Vet, ad hvilken man kan indskrænke Pensionsbyrden, og om end Frugterne af denne Foranstaltning maaffee ville lade vente et Par Decennier paa sig, vil det dog ganske sikkert efter den Tids Forløb vise sig, at den Byrde, der nu hviler paa Statskassen, paa Grund af denne Foranstaltning vil være bleven ikke uvæsentlig formindsket. — Naar jeg dernæst spørger mig selv, fra hvilke Grundsætninger jeg ønskede, at et eventuelt Udvalg og Forsamlingen her skulde gaae ud ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, vil jeg vedkjende mig, at jeg troer, at Landet er vel tjent med at følge det Spor, hvorpaa man er inde, nemlig at lønne sin Embedsstand ordentlig. Jeg siger, at det kun er et givet Spor, Lovforslaget i saa Henseende følger; thi det har altid været Regel her i Landet, at Embedsstanden har været anstændig og ordentlig lønnet, og jeg erkjender, at de nuværende Lønninger i det Hele, ganske bortset fra enkelte Undtagelser, maae siges at være tilfredsstillende. Jeg troer, at man vel skal vogte sig for at komme ind paa et heelt modsat System, paa et System, der følges andre Steder. Jeg skal i den Henseende blandt andre Lande henvise til Preussen og da navnlig til Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen, hvor den tidligere Tilstand rigtignok har været af en ganske anden Beskaffenhed; der medfører den ringe Lønning, som nu tillægges Embedsmændene, Kassejvig